

Hazaszeretet

*nem úgy törtek be az otthonomba,
ahogy az a régi csúf időkben volt szokás,
otrombán feszegelve zárat, kiütve ablakot,
dehogy, előre bejelentkeztek, időpontot kértek,
elfogadták a meghívást, no és a kávé-teát,
sima szavukon elcsúszott a csésze csörrenése,
kesztyűt húztak illatos ujjaikra,
bizony, még meg is kedvelte őket
házam udvariasan befogadó népe,
s jöttek aztán naponta, olykor óránként,
a világgazdaságról szóló hírektől függően,
nem siettek, magabiztosan ügyeltek a részletekre,
apránként szedtek szét és szállítottak el
mindent, ami nekem értékesnek tűnt,
s nekik nem volt több, mint ócska holmi,
idejét múlt, porosodó kacat, csupa ócskaság,
néha sajnáltatták is magukat,
hogy ők itt csak a veszteséget csökkentik,
és ez így ment tovább, tán éveken át,
hozzászoktunk már e közömbös rablókhoz,
ha elmaradoznak, még aggódtunk is volna*

*aztán egyszer csak történt valami,
nem találtuk a helyünket a kopár szobákban,
az üres polcok és a csupasz villanykörték
kifakuló, szürkületbe hajló világában,
idegenként tébláboltunk a semmiben,
lépteink hidegen koppantak egymás után
szőnyeg nélküli padlónk síkságán,
visszhang nélkül hulltak le kétségbeesésünk
keserű igéi az értetlen falakról,
s a végén mintha egymás szemében
se találtuk volna meg azt a sok apró kincset,
amit az évek során oly kifogástalanul
elbordtak tőlünk Napkeletre és Napnyugatra*

Turista Erdélyben

*felsőbbséggel
jár-ke, lépdél,
ő már székel,
szerteszéjjel
így tekintget,
s mint az inget,
úgy húzza fel
magyar mezét
és hagyja el
józan esztét,
ha kirándul
Váradon túl*

*„ismeri” a
szép Hargitát,
s átérzi a
nosztalgiát,
bár az igaz:
nem ért meg itt
túl sok tavaszt,
s nem jön megint,
majd csak tíz év
– vagy több is még –,
ha elszalad,
mert nem szabad
túlzásokba
esni, hogyha
a bús rokont
mindig a gond
önti csak el
– szegény haver!*

*ó, de bátran
jár, mint kufár,
a bazárban!,
neki kosár,
hímzés kell még,
sok kis emlék,*

*csecse-becse,
hogy az öszszest
vegye-vigye,
s még egy szóttest,
no és hiba
volna ám, ha
kerámia
nem kerülne
a málbába
legfelülre*

*a szájtáti
okosan int,
ha Kányádi
alkalmasint
szóba kerül,
fotelbe ül
s szerénykedik
szemérmesen,
hiszen egyik
versére sem
emlékezik;
elnézhetik,
mivel otthon
van a polcon
egy kötete,
csak ideje
– ami drága –
nem jut soba
olvasásra
– így megy sora*

*havasokat
is emleget:
ez a divat,
jóemberek!,
mellet dönget,
s megmentőnek
érzi magát,
mert „odaát”
osztogatott*

*jó tanácsot,
s vett kalácsot,
ötöt-batot,
s néz, a bamba,
gondolkodón:
mért is volna
autonóm
a Székelyföld,
bisz' én tejjölt
és szalámit
viszek bőven,
sokat, bármit
kérnek tőlem*

Rácskirályság

*kavics kavicshoz koppan
hegedűszó köhög a ködben
gályák ki tudja honnan
emlékezet botlik és röppen*

*megint október megint
fátyoltalan égbolt ha jajdul
nedves dobozban hering
asztal alá szemét és dal hull*

*elmés törvényen moha
rácskirályság csöndjében fázik
zokog Pilátus noba
túlélte minden pert mindhalálíg*